

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

po rozpoznaniu na posiedzeniu
w dniu 23 marca 2016 r.,
sprawy **B. B.**
skazanego z art. 204 § 2 k.k. w zw. 12 k.k. i inne
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 13 października 2015 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 1 grudnia 2014 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

B. B. wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 1 grudnia 2014 r., został skazany za to, że: w okresie od 4 czerwca 2012 r. do 29 czerwca 2012 r. w G. w klubie [...], działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czerpał, korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez K. G. pobierając od niej kwotę nie mniejszą niż 4.500 zł, i w okresie od 18 maja 2012 r. do 29 czerwca 2012 r. w G. w klubie [...], działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez Z. G. pobierając od niej kwotę nie mniejszą niż 20.000 zł, przy czym przyjęto, iż każdy z ww. czynów wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 204

§ 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i jednocześnie przyjęto, iż czynów tych oskarżony dopuścił się w podobny sposób w krótkich odstępach czasu działając w warunkach ciągu przestępstw i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazano go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na równoważną kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) zł (pkt 1 wyroku); także tego, że: w bliżej nieustalonym dniu pomiędzy 29 a 30 czerwca 2012 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, z mieszkania przy ulicy K. zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci: komputera marki Asus o wartości 1.000 zł, telefonu komórkowego marki Motorola o wartości 499 zł, kosmetyków o wartości 500 zł, ubrań i bielizny osobistej o wartości 500 zł, kołdry o wartości 50 zł, prześcieradła o wartości 20 zł, kubków, garnków, talerzy i talerzyków marki Ikea wartości 700 zł, modemu do Internetu wartości 50 zł o łącznej wartości 3. 269 zł na szkodę K. P. (dawniej G.) oraz dokonał ukrycia należących do niej dokumentów w postaci świadectw ukończenia klas szkoły podstawowej, gimnazjum i zasadniczej szkoły zawodowej, książeczki zdrowia, potwierdzenia złożenia zeznania podatkowego w Urzędzie Skarbowym w P., umowy wynajmu mieszkania w W. i umowy internet z siecią Play, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazano go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na równoważną kwocie 150 (stu pięćdziesięciu) złotych (pkt 2 wyroku).

Na podstawie art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączono wymierzone oskarżonemu B. B. w punktach 1 i 2 wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i jednostkowe kary grzywny i wymierzono mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na równoważną kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 4 (czterech) lat. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści

majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstw mu przypisanych w punkcie 1 wyroku w kwocie 24.500 (dwadzieścia cztery tysiące pięćset) złotych; na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem mu przypisanym w punkcie 2 wyroku poprzez zapłatę kwoty 3.319 (trzy tysiące trzysta dziewiętnaście) złotych na rzecz K.P. (dawniej G.) w terminie 6 (sześciu) miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku; rozstrzygnięto także w przedmiocie kosztów sądowych.

Na skutek apelacji wywiedzionych od tego orzeczenia, Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 13 października 2015 r., utrzymano zaskarżone orzeczenie w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego zarzucając naruszenie art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k., poprzez orzeczenie, nieznaną obecnemu systemowi polskiego prawa karnego, kary pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby lat 4.

W związku z powyższym – jak określił skarżący - zarzucono uzupełniająco naruszenie art 4 § 1 k.k. w zw. z art 70 § 1 k.k., poprzez nienależyte zastosowanie przez Sąd Okręgowy ustawy nowej a wyniku tego orzeczenie kary nieznaną w obecnym systemie prawnym.

Obrońca podniósł nadto szereg zarzutów dotyczących obrazy przepisów prawa procesowego, tj. art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 438 k.p.k., art. 447 k.p.k., art. 457 k.p.k., oraz prawa materialnego, tj. art. 91 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. i art. 278 k.k., art. 276 k.k.

W konkluzji wniósł o uniewinnienie skazanego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu Sądowi.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego B. B. okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, co nakazywało jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Już na wstępie niniejszych rozważań wskazać należy, iż zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k., kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego

za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na krę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W przypadku skazania na inną karę, niż kara bezwzględnego pozbawienia wolności, kasacja wniesiona przez strony może być oparta wyłącznie na zarzucie opartym o jedną z przesłanek określonych w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

Jak wynika z analizy skazania B. B., wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 1 grudnia 2014 r., utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 października 2015 r., został on skazany za szereg czynów z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i inne, na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata.

W tej sytuacji kasacja wywiedziona przez obrońcę tego skazanego mogła oczekiwać się rozpoznania li tylko w zakresie zarzutu dotyczącego naruszenia art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k. - stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą, pomimo zgłoszenia także innych zarzutów odnoszących się w szczególności do naruszenia rozmaitych przepisów prawa procesowego i materialnego.

Odnosząc się, zatem do zgłoszonego w kasacji zarzutu podniesionego, jako obraza art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k., sprowadzającego się do twierdzenia, iż B. B. wymierzono przywołanym wyżej wyrokiem karę nieznaną ustawie, stwierdzić należy, iż oskarżenie tej treści jest oczywiście bezzasadne.

B. B. został skazany przez Sąd Rejonowy 1 grudnia 2014 r., za czyny popełnione w 2012 r., za które wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 4 lat. Sąd II instancji podzielił w pełnym zakresie orzeczenie Sądu Rejonowego, w tym zarówno kary jednostkowe wymierzone za poszczególne przestępstwa, jak i ostatecznie karę łączną wymierzoną temu skazanemu.

Oczywistym było, zatem wbrew wszelkim twierdzeniom skarżącego, że w toku procedowania wobec ww. skazanego, zastosowanie znajdowały przepisy w brzmieniu dotychczasowym.

Zgodnie z brzmieniem art. 69 § 1 k.k., do 30 czerwca 2015 r., można było zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat. Zawieszenie wykonania kary następowało na okres próby, który biegł od

uprawomocnienia się orzeczenia i wynosił od 2 do 5 lat w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności (art. 70 § 1 pkt 1 k.k.).

Prawidłowym było zarówno wymierzenie skazanemu kary w orzeczonym wymiarze jak i określenie okresu jej zawieszenia.

Obrońca nie ma racji dowodząc, iż w odniesieniu do oceny sytuacji prawnej tego skazanego należało posłużyć się we wskazany przez niego sposób regułą intertemporalną art. 4 k.k., wobec zmiany przepisu art. 69 i 70 k.k. na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396).

Po pierwsze nie zachodziły w odniesieniu do sytuacji prawnej B. B. okoliczności nakazujące stosowanie znowelizowanych przepisów, po drugie - czego nie dostrzega obrońca - wspomniana nowela eliminowałaby w ogóle zawieszenie wobec skazanego orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Wprawdzie zawieszenie wykonania kary następuje obecnie na okres próby, który wynosi od roku do 3 lat i biegnie od uprawomocnienia się wyroku (art. 70 § 1 k.k.). Jednakże zgodnie z art. 69 § 1 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nie przekraczającym roku.

Mając na uwadze powyższe, i nie znajdując podstaw z art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy, orzekł, jak w sentencji postanowienia.

kc